

... Ítéletábra
11.Gf.40.302/2017/5.

A ... Ítéletábra a **felperesi képviselő** által képviselt **felperes neve** (felperes címe.) felperes által a **alperesi képviselő**) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen kártérítés iránt indított perben,
a ... Törvényszék 2017. április 5. napján kelt 31.G.41.594/2015/29. számú ítélete ellen a felperes részéről 30. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - 2017. szeptember 28. napján megtartott nyilvános határozat-hirdetésen - kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A ... Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét részben megváltoztatja és

arra kötelezi az alperest, fizessen meg a felperes részére 15 napon belül összesen 4.471.068 (Négymillió-négyszázhetvenegyezer-hatvannyolc) forintot és 2.568.149 (Kétmillió-ötszázhatvannyolcezer-száznegyvenkilenc) forint tőke után 2013. június 13. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat 8 százalékponttal növelt mértékű kamatát;
1.341.000 (Egymillió-háromszáznegyvenegyezer) forint tőke után 2013. június 13. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat 8 százalékponttal növelt mértékű kamatát;
321.000 (Háromszázhuszonegyezer) forint tőke után 2013. november 29. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat 8 százalékponttal növelt mértékű kamatát,
valamint 240.919 (Kétszáznegyvenezer-kilencszáztizenkilenc) forintnak 2013. június 12-étől 2013. június 30. napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 százalékponttal növelt mértékű, míg 2013. július 1-jétől a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat 8 százalékponttal növelt mértékű kamatát.

Ezt meghaladóan az elsőfokú ítélet keresetet elutasító részét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, fizessen meg az alperes részére 15 napon belül 1.398.400 (Egymillió-háromszázkilencvennyolcezer-négyszáz) forint + áfa összegű első- és másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, fizessen meg a magyar állam részére külön felhívásra 3.480.000 (Hárommilliónégyszáznyolcvanezer) forint első- és másodfokú eljárási illetéket és kötelezi az alperest, fizessen meg a magyar állam részére külön felhívásra 520.000 (Ötszázhuszezer) forint első- és másodfokú eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, fizessen meg a felperesnek 532.919 forintot és 292.000 forint után 2013. november 29. napjától, 240.909 forint után 2013. június 12. napjától késedelmi kamatot, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, fizessen meg az alperesnek 1.526.610 forint perköltséget, az államnak 1.477.050 forint feljegyzett illetéket; valamint az alperes fizessen meg az államnak 22.950 forint feljegyzett illetéket.

Határozatát azzal indokolta, hogy a felperesi társaság 2004. szeptember 9-től 2013. június 12-éig felszámolás alatt állt. A felperes (adós) felszámolója az alperes volt. A felszámolás egyezséggel zárult, a bíróság a felszámoló díját 7.824.520 forint + áfa összegben állapította meg, kötelezte az adóst ennek megfizetésére.

A felperes 1994-ben export-bizományosi szerződést kötött az **1. társaság**-vel, melyet az **1. társaság** 1999 áprilisában azonnali hatállyal felmondott, mert a viszonteladókkal és a végfelhasználókkal közvetlen kereskedelmi kapcsolatot kívánt kialakítani.

A felperes a felszámolást megelőzően kártérítési pert indított az **1. társaság**-vel szemben. A ... Bíróság előtt ... számú, a ... Ítéltábla előtt ...számú perben 2011. március 1. napján született jogerős ítélet. A felperes tulajdonosai megállapodást kötöttek az alperessel a végrehajtási összeg megelőlegezéséről - 1.000.000 forint összegű kölcsönt az alperes, 2.431.821 forint összegű tagi kölcsönt a felperes tulajdonosa, **1. személy** nyújtott - és a megállapodás 4. pontjában az adós társaság tagjai felszámolási eljárással összefüggésben a felszámoló szervezettel szemben mindennemű kártérítési igényükről lemondtak.

Az **1. társaság**-tól 2011. május 18-án 205.876.619 forint folyt be a felperes részére végrehajtás útján.

A felperest a per kezdetétől a felszámolást megelőzően, majd 2005. január 13-áig **korábbi képviselőt eladó ügyvédi iroda** képviselte a bíróság előtt, ezt követően a felszámoló **1. ügyvéd** ügyvédnek adott meghatalmazást. A felszámolásban a **korábbi képviselőt eladó ügyvédi iroda** ügyvédi megbízási díj jogcímén 92.994.548 forint összegben hitelezői igényt jelentett be, melyet az alperes vitatott és az ügyvédi megbízási szerződést a felperes nevében és képviselőtében megtámadta, ezért a **korábbi képviselőt eladó ügyvédi iroda** kifogásának elbírálását a bíróság felfüggesztette.

A felszámolási eljárás befejezésének, az egyezés megkötésének akadályát képezte e kifogás elbírátlansága is, ezért a felperes tagjának, **2. személy**ének kezdeményezésére, az ő tudtával az alperes az ügyvédi irodával megállapodott, részére felszámolási költségként kifizette a csökkentett mértékű hitelezői igényt 6.000.000 forint + áfa összegben.

1. ügyvéd ügyvéd részére 5.000.000 + 625.000 forint, **2. ügyvéd** ügyvéd részére 3.000.000 forint került kifizetésre ügyvédi munkadíjként (áfával növelten).

3. ügyvéd ügyvéd részére 267.607 forint ügyvédi munkadíjat fizetett ki az alperes.

Az **1. társaság**-vel szembeni követelés behajtását követően a végrehajtó **1. ügyvéd** ügyvéd részére 3.250.000 forint ügyvédi munkadíjat fizetett ki.

Az alperes 2011. május 2-i fordulónappal terjesztette elő I. számú közbenső mérlegét, amely a befolyt összeget még nem tartalmazhatta. A II. számú közbenső mérleget 2012. november 22-i fordulónappal készítette el az alperes. E közbenső mérleget a felszámoló 2013. április 22-én visszavonta, mert az **1. társaság** által előterjesztett kamatköveteléssel kapcsolatos kifogásolási eljárás jogerősen befejeződött és megnyílt a lehetőség az egyezség megkötésére.

Az APEH Kelet-budapesti Igazgatósága 1999. január 1-től 2004. szeptember 8-ig terjedő időszakra az adóbevallások utólagos ellenőrzését rendelte el és ennek eredményeként az adós terhére 1.397.000 forint adóhiányt, 153.000 forint adóbírságot és 2.183.000 forint késedelmi pótlékot állapított meg 2006. június 8-án jogerőre emelkedett határozatával. A felszámolási időszak adóellenőrzése során továbbá a NAV megállapította, hogy a felperes a korábbi gőngyölített 292.000 forint negatív adókülönbözetről elévülési időn belül nem rendelkezett, azt a fizetendő adójával szemben sem számította be, ezért ezen összeg felszámoló által kért átvezetését elutasította és a jogosulatlan visszaigénylés miatt 29.000 forint adóbírságot szabott ki.

Az **1. társaság**-vel szembeni kártérítési perben az alperes által megbízott jogi képviselő az elsőfokú eljárásban 8.180.000 forint jutalék kifizetés tekintetében ténybeismerő nyilatkozatot tett, ezt utóbb visszavonta.

A felszámoló a felszámolási zárójelentésében 122.383 forint útiköltséget és 240.919 forint posta-, irodaszer-, telefonköltséget számolt el felszámolási költségként.

A felperes keresetében 34.715.190 forint tőke- és kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest kártérítés jogcímén az alábbiak szerint:

4.640.955 forint kárigényt kívánt érvényesíteni, mert a felszámoló a **1. Pénzügyintézet**-nél helyezte el az **1. társaság**-tól befolyt összeget, azonban a kamat mértéke a jegybanki alapkamat alatt volt.

A felszámoló a **2. Pénzügyintézet**-nél is nyitott bankszámlát, ebből 225.970 forint kára származott a felperesnek.

A felperes az ügyvédi megbízási díjak jogellenes kifizetése miatt 14.874.086 forint kárt szenvedett, álláspontja szerint az ügyvédi díjakat a felszámolói díj terhére az alperesnek kellett volna viselnie.

A felperes előadta, hogy az **1. társaság**-vel szembeni követelés behajtását követően a végrehajtó 3.250.000 forint ügyvédi munkadíjat a jogi képviselő részére közvetlenül fizetett ki és a felszámoló ezt az összeget nem érvényesítette az ügyvéddel szemben, ebből eredően is kárt szenvedett a felperes.

A felperes sérelmezte, hogy az alperes nem készített közbenső mérleget, miután befolyt a felperes részére az **1. társaság**-vel szembeni követelés. A megfelelő tájékoztatás hiánya akadályozta az egyezségkötést és a felszámolásba bejelentett hitelezői igények kamatai indokolatlanul növekedtek ez alatt az időszak alatt 5.136.298 Ft-tal.

A felperes 1.341.000 forint és 321.000 (292.000 + 29.000) forint összegű kárigényt jelölt meg abból eredően, hogy az adós az adóhatósági vizsgálatok során a gondossági kötelemét megszegve járt el és nem fellebbezte meg az adóhatóság adóhiányt, bírságot megállapító téves határozatát, illetve elévülési időn belül nem rendelkezett az adós adóhatósággal szembeni beszámítási igényéről.

A felperes előadta, hogy a ... Bíróság előtt folyamatban volt perben az alperes jogi képviselője 8.180.000 forint jutalék kifizetés vonatkozásában alaptalan ténybeismerő jognyilatkozatot tett és ennek eredményeként ezen összeg nem került megítélésre a felperes javára. Mivel a jogerős ítélet 50%-os kármegosztást alkalmazott, a kár összegét 4.090.000 forintban határozta meg.

A felperes 363.257 forint kárigényt érvényesített a felszámolási zárójelentésben feltüntetett útiköltség-, posta-, irodaszer-, telefonköltség címén az adós vagyona terhére alaptalanul elszámolt felszámolói költségekre figyelemmel.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Elsődlegesen azzal védekezett, hogy a felperes tagjai kifejezetten lemondtak a felszámolóval szembeni igényérvényesítési jogukról, ezért jelen per megindítására nem jogosultak.

Másodsorban arra hivatkozott, hogy a felperes igényei részben elévültek, részben kártérítés keretében nem érvényesíthetők, mivel a felszámoló felelőssége csak akkor vizsgálható a Cstv. 54. §-a alapján, ha az általa elkövetett szabálytalanságok következményei a felszámolás keretében nem háríthatók el.

A felperesi kereset egyes tételeivel kapcsolatban kifejtette:

A felszámoló szabad döntése, hogy az adós társaság pénzeszközeit hol kezeli, feladata az adós vagyonának megőrzése és nem kötelezettsége a vagyon gyarapítása betét elhelyezés útján.

Álláspontja szerint az **1. társaság**-vel szembeni per vitele különleges szakértelmet igényelt, az ügy jellege és bonyolultsága indokolta kártérítési perekben jártas ügyvéd igénybe vételét. Emellett ő 2006. április 18-án kért a felszámolási bíróságtól engedélyt teljesítési segéd igénybe vételére, azonban a bíróság nem döntött e kérdésben. Előadta, hogy **4. Ügyvédi Irodáját** és **3. ügyvéd** ügyvédet még a felszámolás előtt bízta meg a felperes a jogi képvisellel, ezen megbízási szerződéseket a felszámoló 2005 januárjában felmondta.

A felperes tagja törvényes képviselő 2 tudott a megbízási díjak kifizetéséről, ezt tanúsítja a II. számú közbenső jelentéshez fűzött észrevétele, azonban kifogást nem terjesztett elő e körben. **4. Ügyvédi Irodájával** történő megállapodás kapcsán kifejtette, hogy e kifogás elbírálatlansága képezte az egyezség megkötésének akadályát, ezért törvényes képviselő 2 kezdeményezésére, tudtával állapodott meg **4. ügyvéddel** és fizette ki részére a megbízási díjat.

A **1. ügyvéd** részére kifizetett 3.250.000 forint végrehajtási eljárási jogi képviseleti díjjal kapcsolatban előadta, hogy ezen összeg a felperes javára végrehajtandó összegen felül került behajtásra, így a felperest nem érte kár.

A közbenső mérlegek előterjesztéséhez kapcsolt kárigény vonatkozásában kifejtette, hogy a felperes 2012. október 2-án kezdeményezte az egyezségi tárgyalásokat, azonban ennek feltételei (a kifogási eljárások befejezése) 2013 áprilisára valósultak meg, ily módon alaptalan az a felperesi állítás, hogy a hitelezői igények további kamatozásával az alperes kárt okozott a felperesnek.

Az adóhatósági eljárással összefüggő 1.341.000 forint kárigénnyel kapcsolatban az alperes elsősorban elévülésre hivatkozott, de hangsúlyozta azt is, hogy nem köteles a felszámoló a szakértő adóhatóság határozatának fellebbezésére. Ettől függetlenül megkísérelt korrekciót kérni az adóhatóságtól. A 321.000 forint kárigény ellen úgy érvelt, hogy nem volt az adós társaságnak olyan fizetendő adója, amellyel szemben beszámítható lett volna a 292.000 forint adótöbblet.

Az **1. társaság**-vel szembeni perben tett tényelismerő jognyilatkozat tekintetében hangsúlyozta, hogy a felperes tagjai beavatkozóként részt vettek a perben és a jogi képviselő perbeli nyilatkozatait velük egyeztetve tette meg.

A felszámolási költségekkel kapcsolatban előadta, hogy a per időtartama alatt több alkalommal is egyeztetett a nyíregyházi jogi képviselővel és az **1. társaság** elleni perrel kapcsolatos könyvelési anyagok is vidéken voltak. Álláspontja szerint a postaköltség, irodaszer, telefonköltség is szokásos mértékű, és felmerülésük ténye igazolt.

Az elsőfokú bíróság az alperes keresetét nagyobb részében alaptalannak minősítette, csupán 292.000 forint (jogosulatlan adó visszaigénylés miatti adóbírság) és 240.919 forint (felszámolói útiköltség) vonatkozásában állapította meg az alperes felelősségét. Kiemelte, hogy jelen perben az 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 339. §-a alkalmazandó, melynek értelmében, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni, mentesül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

A felperes elleni felszámolási eljárás megindulásakor hatályos, a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 54. § értelmében a felszámoló a felszámolás során

az adott helyzetben általában elvárható gondossággal köteles eljárni, a kötelezettségének megszegésével okozott kárért a polgári jogi felelősség általános szabályai szerint felel. A felszámoló felelőssége az adósnak a felszámolás kezdő időpontjában meglévő, illetve a felszámolás alatt szerzett vagyonára terjed ki. A bíróság rögzítette, hogy a jogi személy vonatkozásában az elvárhatóság szintjét általában magasabb szinten állapítja meg a joggyakorlat, a felszámolóval szembeni elvárás még ennél is nagyobb, figyelemmel az eljárás céljára és a felszámoló szerepére. A bíróság azt vizsgálta, hogy igazolt-e az alperes által tanúsított jogellenes magatartás és a felperest ért kár, továbbá a kettő közötti okozati összefüggés fennáll-e. A Pp. 164. §-a értelmében a kártérítés valamennyi elemét a felperesnek kell bizonyítania.

A per megindíthatósága körében az elsőfokú bíróság a régi Ptk. 207. §-a alapján vizsgálta a felperesi társaság tulajdonosainak joglemondó nyilatkozatát és rögzítette, hogy joglemondás esetén a nyilatkozatot nem lehet kiterjesztően értelmezni. A felperes tagjainak nyilatkozata nem tekinthető olyannak, hogy a felperes nevében mondtak volna le igényérvényesítésről, hiszen ebben az időben a felperes nevében nem voltak jogosultak nyilatkozattételre, ezért a nyilatkozatok a felperes joglemondásaként nem értelmezhetők.

Álláspontja szerint a felszámoló tevékenységének jogellenessége attól függetlenül bírálendő el, hogy a felszámolói tevékenységgel kapcsolatban a felszámolási eljárás során előterjesztésre került-e kifogás.

Fentiek alapján a felperes kárigényét érdemben vizsgálta a bíróság.

A kamatlekötésekkel kapcsolatban megállapította, hogy a felpereshez az **1. társaság**-tól befolyt kártérítési összeg az a vagyon, amelynek tekintetében az alperes felelős a vagyon megőrzéséért, azonban a felszámolónak nincs olyan kötelezettsége, hogy a felszámolási vagyonnal befektetési jellegű gazdálkodást folytasson. Nem várható el a nem befektetési szolgáltató felszámolótól a pénzpiac állandó figyelése, ugyanis nem kötelezettsége az adott vagyon hozamának biztosítása, ezért az alperesnek nem róható fel a hozamok hiánya. Az alperes e tekintetben jogsértést nem követett el.

Az ügyvédek részére kifizetett összegekkel kapcsolatos kárigény tekintetében rögzítette, hogy a Cstv. 57. § (2) bekezdés c) pontja értelmében a felszámolási költségek körébe tartoznak a vagyon értékesítésével és a követelések érvényesítésével kapcsolatos igazolt költségek és az **1. társaság**-vel szembeni per költségei ilyen igazolt költségek.

Rögzítette, hogy a követelések érvényesítése ugyan a felszámolói feladatok közé tartozik, de ez nem jelenti azt, hogy a követelés érvényesítésére vonatkozó peres eljárás során a jogi képviselő ellátása is a felszámoló feladata. A peres eljárás vitele különleges szakértelmet igényel, ezért a bíróság előzetes engedélyének hiányában is igénybe vehető volt a peres eljárás vitelére ügyvéd, az alperes jogszerűen bízta meg **1. ügyvéd**ot és helyettesét, **2. ügyvéd** ügyvédet a per vitelével.

A **4. Ügyvédi Irodával** kapcsolatos megbízási díj jogalapját a felperes nem vitatta, csupán azért hivatkozott erre az összegre mint kárra, mert az alperes felszámolási költségként (nyilvántartásba vételi díj fizetése nélkül) vette azt nyilvántartásba és fizette ki. A bíróság rögzítette, hogy a felszámolási költség és az egyéb kategóriába sorolt követelés csupán az ügyvédi munkadíj kifizetésének esedékességét változtatja meg, amennyiben nem felszámolási költségként, hanem egyéb költségként került volna besorolásra a 6.000.000 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíj, ez az összeg akkor is kifizetésre került volna a **korábbi képviselőt ellátó ügyvédi iroda** részére. E díjfizetés egyébként is feltétele volt a megkötendő egyezségnek, a kifizetése kifejezetten a felperes tagjainak hozzájárulásával történt meg. Erre tekintettel a bíróság megállapította, hogy a felperest nem érte kár.

A **1. ügyvéd** ügyvéd részére a végrehajtó által megfizetett 3.250.000 forint ügyvédi munkadíj tekintetében az elsőfokú bíróság megállapította, hogy ez az összeg nem illette volna meg a felperest ügyvédi képviselet nélkül, hiszen az ügyvédi képviselet hiányában ez az összeg sem felszámítható, sem behajtható nem lett volna, ily módon az összeg megfizetésével a felperest nem érte kár.

Az **1. társaság** nyilvántartásba vett hitelezői követelésének 2011. május 19. és 2012. október 3-a között keletkezett késedelmi kamat-terhéből eredő, a közbenső mérleg hiánya miatt előterjesztett kárigénnyel kapcsolatban az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a közbenső mérleg előterjesztésének hiánya valóban jogsértő volt.

A felperes tagja, törvényes képviselő 2 azonban csak 2012. október 3-án kezdeményezte a felszámolási eljárásban az egyezségkötést annak ellenére, hogy már 2011 szeptemberétől tudomással bírt arról, hogy a felperesi társaságnak rendelkezésére áll az **1. társaság**-tól befolyt összeg, így a felperes fizetőképessége helyreállítható. Ily módon arra a következtetésre jutott, hogy részben a felperes magatartására vezethető vissza a felszámolási eljárás elhúzódó befejezése. Ebben az időben a felszámolási eljárás egyezséggel történő befejezésének objektív akadály volt: a felperes tagjai nem kezdeményezték az egyezség megkötését; a folyamatban lévő kifogási eljárások is akadályozták a felszámolás lezárását.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes felróható, jogellenesnek minősülő magatartása (a közbenső mérleg benyújtásának hiánya) nem áll okozati összefüggésben a 2011. május 19. és 2011. szeptember 20-a közötti időszakban felmerült kamatköveteléssel, ezért okozati összefüggés hiánya miatt a felperes ezen kárigényét elutasította.

A felperes által állított, az adóhatósági eljárásban keletkezett kárigénnyel kapcsolatosan az elsőfokú bíróság elsődlegesen az elévülést vizsgálta: megállapította, hogy a Ptk. 360. §-a értelmében a károsodás bekövetkeztekor esedékes a kártérítés, amely az adóhatósági hitelezői igény hitelező részére történő kifizetésével következett be. Az egyezség teljesítésével kezdődött az elévülés és a perindításig az öt éves elévülési határidő nem telt el, ezért érdemben vizsgálta a felperes kárigényét. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes 2012. október 5-én felügyeleti intézkedés iránti kérelmet terjesztett elő az adóhatóságon, azonban a felszámolási egyezség megkötéséig a felügyeleti eljárás nem fejeződött be, így a felperes tulajdonosai, tagjai az adóhatósági felügyeleti eljárás eredményét be nem várva kötötték meg az egyezséget, ily módon, ha kár érte a felperest, ezt a tagjai maguk is előidézték.

Az elsőfokú bíróság megállapította azt is, hogy a felügyeleti eljárást befejező, 2013. július 15-én kelt határozat nem bizonyította, hogy az adóhatósági alaphatározat téves volt, ahogyan ezt a felperes állította. A felügyeleti eljárás eredménye szerint sem volt megállapítható, hogy a felperes által hivatkozott jogszabálysértés bekövetkezett és az alperes által benyújtani elmulasztott fellebbezés eredményre vezetett volna.

A bíróság szerint az adóhatósági eljárás alapjául szolgáló leselejtezett iratok hiánya csak annyiban bírt jelentőséggel, hogy a rendelkezésre álló iratok alapján az adóhatóság hivatkozott tévedése akkor sem lenne megállapítható, ha az vizsgálható lenne, mert az iratok hiánya miatt az alperes állítása nem ellenőrizhető. A felperes nem bizonyította, hogy az adóhatósági határozat - amely a nyilvántartásba vett hitelezői igény alapjául szolgált - téves volna és a határidőbe benyújtott fellebbezés eredményeként az adóhiány nem, vagy kisebb összegben került volna megállapításra.

Az elsőfokú bíróság szerint nem volt megállapítható, hogy az alperes a fellebbezés benyújtásának elmulasztásával gondossági kötelmét megszegte és alaptalanul vette nyilvántartásba a NAV hitelezői igényét.

Az elsőfokú bíróság a felperesi áfa-visszaigényléssel kapcsolatosan a visszaigényléshez való jog elévülése miatt a 292.000 forint kárigényt alaposnak találta, míg az ehhez kapcsolódó 29.000 forint

összegű adóbírság vonatkozásában az alperes felelősségét nem állapította meg, mert „az adóbírság azzal összefüggésben került kiszabásra, hogy a felperes téves adóbevallást nyújtott be”.

Az **1. társaság**-vel szembeni kártérítési perben tett ügyvédi ténybeismerő jognyilatkozattal kapcsolatban az elsőfokú bíróság szerint nem volt megállapítható, hogy a nyilatkozat megtételének hiányában eltérő, a felperesre kedvezőbb határozat született volna. Álláspontja szerint a felperes nem az alperessel, hanem a felperesi képviselőt ellátó ügyvéddel szemben érvényesítheti ezzel kapcsolatos esetleges igényét.

A bíróság álláspontja szerint, ha az ügyvéd által megtett nyilatkozat valóban téves volt, akkor sem állapítható meg, hogy ennek hiányában nem ugyanezen tartalmú ítélet született volna. A perbe beavatkozó felperesi tagoknak lehetőségük volt a jogi képviselő nyilatkozatait korrigálni, fellebbezést előterjeszteni, azonban erre nem került sor, így módon, ha kár érte a felperest, ebben a felperes tagjai maguk is közre hatottak. A perben a felperes és az alperes folyamatosan egyeztetett, ily módon az alperes eljárása nem gondatlan. A bíróság úgy vélte, ahhoz, hogy igazolható legyen, hogy a nyilatkozat hiányában milyen eredmény született volna a perben és az a felperesre nézve mennyiben lett volna kedvezőbb, a jelen kártérítési per keretében „egy árnyékper lefolytatása lenne szükséges”, erre azonban nincs eljárásjogi lehetőség.

A felperesi vagyon terhére érvényesített felszámolási költségekkel kapcsolatban a bíróság oly módon foglalt állást, hogy az útiköltségek konkrétan felmerült költségek, így e tekintetben a keresetet alaptalannak tekintette.

A postaköltség, irodaszer, telefonköltség (240.909 forint) tekintetében a bíróság úgy vélte, az alperes nem bizonyította, hogy a felperes felszámolási eljárásával kapcsolatban merültek fel, ezért e költségek megfizetésére kötelezte az alperest.

Az ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel és kérte azt a keresetet elutasító részében megváltoztatni és a kereset szerint marasztalni az alperest.

Köztudomású ténynek minősítette, hogy a jegybanki alapkamat mértéke a „legrosszabb kockázatmentes befektetés” hozamának felel meg. A felszámoló a kellő gondosságnak a minimumát sem teljesítette, amikor a jegybanki alapkamat szintjét el nem érő kamaton kötötte le az általa kezelt jelentős pénzvagyont. A kellő gondosság mellett legalább a jegybanki alapkamat elérhető lett volna. Álláspontja szerint a pénz kockázatmentes befektetése esetén a kamatmérték az egyetlen lényeges szempont, ami alapján a befektetés megfelelősége megítélhető. A pénz csak akkor őrzi meg piaci értékét, nem inflálódik, ha legalább a jegybanki alapkamatnak megfelelő kamattal kötik le. A felperes korábbi számlavezető bankjánál kedvezőbb feltételek mellett lehetett volna lekötöni a pénzt. Az a tény, hogy az egyezségkötés időpontja nem volt előzetesen ismert, nem akadályozhatta a felszámolót a megfelelő lekötésekben.

A felperes hangsúlyozta, hogy az ügyvédek részére kifizetett összeget, mint a felszámoló teljesítési segédjének díját, a felszámoló részére kifizetett felszámolói díjból maga tartozik fedezni, hiszen az adós jogi ügyeinek intézését a saját felszámoló szervezetén belül kell megszerveznie. A perekhez szükséges szakértelmet a jogi szakvizsga biztosítja.

A felperes hangsúlyozta, hogy kártérítés címén az elmaradt vagyon is megfizetendő. Azon az alapon nem utasítható el a kártérítés, hogy ezen összeg a felpereshez soha sem folyt volna be jogi képviselő nélkül. Az esetleges jogi képviselőt a végrehajtási eljárásban elsősorban a felszámoló lett volna köteles biztosítani, ezáltal a végrehajtás során kifizetésre kerülő jogi képviselői díj az adós vagyonába került volna.

A közbenső mérleg hiánya, a felszámoló mulasztása folytán felmerült kamat-fizetési kötelezettség tekintetében hangsúlyozta, hogy közbenső mérleget évente köteles készíteni a felszámolás alatt álló

társaság. Az a tény, hogy a jelentős összegű készpénz befolyását követően nem tájékoztatta az érintett személyeket a fizetőképesség helyreállásának tényéről, megakadályozta az egyezségi ajánlat megtételét.

Úgy vélte a felszámoló felelőssége, hogy az **1. társaság** kamatigényét nem vette nyilvántartásba és ez kifogási eljárást generált.

Az adóeljárásban nem megfelelő képvisellel kapcsolatos kárigény tekintetében hangsúlyozta, hogy a felszámolási egyezség megkötésére a tagság részéről kifejezetten kárenyhítési, kármegelőzési céllal került sor. Kiemelte, hogy a felperes által állított adóhatósági határozat megalapozatlanságát az alperes sosem vitatta; az alperes kizárólag a kárigény elévülésére hivatkozott, a jogellenes károkozó magatartást, kár összegét, okozati összefüggést nem vitatta.

A 29.000 forint adóbírsággal kapcsolatban kifejtette, ha az alperes elévülési időn belül igényelte volna vissza az adót, nyilvánvalóan nem merült volna fel az adóbírság sem.

Sérelmezte, hogy a bíróság mellőzte a könyvvizsgáló tanúkénti meghallgatását, aki bizonyíthatta volna az adóhatósági határozatok tévedését, az alapul szolgáló iratok korábbi létezésével.

A perben tett téves jognyilatkozat kapcsán kifejtette, ha az adós társaság az utasításokkal nem megfelelően ellátott közreműködő eljárása miatt kárt szenved, a felszámolóval szemben érvényesíthető a kárigény. Hangsúlyozta azt is, hogy a kúriai ítélet szerint a felperesnek a beismerés után tett ellentmondó, következetlen előadásait mérlegelve okszerűen következtek az eljáró bíróságok arra, hogy a felszámoló lényegében nem vonta vissza beismerő nyilatkozatát.

Az útiköltségekkel kapcsolatosan kifejtette, hogy az alperes nem bizonyította azok felmerülését, jogszerűségét, hiszen az útnyilvántartások nem alkalmasak az útiköltség megalapozottságának és összecszerűségének igazolására.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Az elsőfokú eljárásban előadottakat ismételve hangsúlyozta: a felszámolótól nem várható el a betéti kamatok figyelemmel kísérése, a felperes által hivatkozott kamat elérése; a perek vitele különleges szakértelmet igényel, felszámolási költségnek tekintendő az igényérvényesítéssel kapcsolatos ügyvédi munkadíj, a felperes a **4. Ügyvédi Irodának** fizetendő díj jogalapját, összegét nem vitatta; a végrehajtási eljárásban kifizetett ügyvédi munkadíjjal kapcsolatban a felperesnél nem állapítható meg kár bekövetkezte; az **1. társaság** részére kifizetett kamat tekintetében az okozati összefüggés hiányzik az állított kár bekövetkezte és a felszámolói magatartás között; az **1. társaság** elleni perben a jogi képviselő nyilatkozatait **2. személy**ával és a szakértővel előzetesen egyeztetve tette meg; az útiköltség felmerülését a felszámoló igazolta.

A rendelkezésre álló iratok alapján az ítélőtábla az alábbiakat állapította meg:

törvényes képviselő 2 (a felperesi társaság tagja) a felperes elleni felszámolási eljárásban hitelező volt 505.000 forint hitelezői igénygel.

törvényes képviselő 2 a felszámolóhoz írt, 2011. június 30-án kelt e-mailjében jelezte, hogy tudomással bír a végrehajtás során befolyt pénzről.

Az adós felperesi társaság ... Törvényszék előtt ... számon folyamatban volt felszámolásában a felszámoló I. számú közbenső mérlegét 2011. július 21. napján terjesztette elő 2011. május 2-i fordulónappal. A bíróság hiánypótlást rendelt el, és a felszámoló a hiánypótlás során csupán utalt arra, hogy pénz folyt be, annak mértékét, előzményeit nem közölte. A bíróság 2012. szeptember 12-én hagyta jóvá az I. sz. közbenső mérleget.

A felszámoló 2012. november 27-én terjesztette a bíróság elé az adós II. számú közbenső mérlegét. Eszerint az adós felszámolásában folyamatban voltak az alábbi eljárások:

4. Ügyvédi Irodája által indított kifogások az általa hitelezői igényként bejelentett 92.994.458 forint ügyvédi megbízási nyilvántartásba vétele érdekében kerültek előterjesztésre.

A felszámolási bíróság az egyezséget jóváhagyó végzésben **korábbi képvisellet ellátó ügyvédi iroda** vitatott hitelezői igényére tekintettel kötelezte az adóst 4.310.296 forint elkülönített kezelésére.

A felszámoló a **korábbi képvisellet ellátó ügyvédi iroda** ellen pert indított a megbízási szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt a ... Törvényszék előtt 39.P.21.138/2009 szám alatt.

Az **1. társaság** kifogási eljárást indított ... szám alatt a jogerősen megítélt perköltség nyilvántartásba vételét kérte, melyet a felszámoló 2011. november 7-én teljesített.

Az **1. társaság** kifogási eljárást indított ... szám alatt előterjesztett vitatott hitelezői igény (jogerősen megítélt kamat nyilvántartásba vételének megtagadása) tekintetében 2013. január 28-án született jogerős végzés.

törvényes képviselő 2 maga és az adós képviselében ... szám alatt kifogást terjesztett elő 2012. május 22-én, melyben - a felszámolás befejezése érdekében - kérte, hogy a bíróság az I. számú közbenső mérleget bírálja el; kötelezze a felszámolót a 2012-ben esedékes közbenső mérleg előterjesztésére; kérte a folyamatban levő kifogások soron kívüli elbírálását.

A fellebbezés az alábbiak szerint részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helytállóan állapította meg, nagyobb részt helyesen vonta le abból a jogi következtetést. Ezért az ítéletábra az elsőfokú ítéletet a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján nagyobb részében helybenhagyta, indokait ezek vonatkozásában csupán a fellebbezésre tekintettel egészítette ki. Egyes kárigényeket azonban - az alábbiak szerint - az elsőfokú bíróság álláspontjából eltérően megalapozottnak ítélte meg.

1.

A felszámoló jelen perrel érintett felszámolásban eleget tett a Cstv. 48.§ (1) bekezdésében írt kötelezettségének, amikor a vagyontalan adós által megindított pert (8 éven keresztül) folytatta, majd a jogerős ítélet alapján intézkedett a megítélt követelés behajtásáról. A befolyt pénzeszközt pénzügyintézeteknél helyezte el, melynek során az adósnak kamatbevétele is keletkezett.

Az ítéletábra egyetért az elsőfokú bírósággal: a felszámoló nem kötelezhető a felszámolás alatt álló adós társaság vagyonának oly módon történő befektetésére, amely a jegybanki alapkamatot, vagy azt meghaladó hozamot biztosít. Amennyiben az adós vagyonába befolyt pénzösszeg banki kamata a jegybanki alapkamatot nem éri el, ez önmagában nem alapozza meg a felszámolóval szembeni kártérítési igényt. A felszámoló a felszámolási feladatai teljesítése során nem követett el jogsértést a pénzeszköz kezelése körében, ezért a fellebbezés e vonatkozásban alaptalan.

2.

Az ítéletábra maradéktalanul osztja az elsőfokú bíróság ügyvédi munkadíjakkal kapcsolatos álláspontját. Téves a felperes hivatkozása, mely szerint a törvényhozó azért kötelezi a felszámoló szervezeteket jogi szakvizsgálóval rendelkező személyek alkalmazására, mert ők kötelesek a felszámolás alá került adós társaság jogi ügyeit intézni. Az adóst megillető követelések érvényesítési kötelezettsége (Cstv.48. §) során a felszámoló az érvényesítéshez szükséges intézkedések megtételére köteles, és úgyis, mint az adós képviselője, ő jogosult az adós nevében perbeli meghatalmazást adni az ügyvédnek. A perben kifejtett ügyvédi tevékenységért járó díj, mint igényérvényesítéssel összefüggő felszámolási költség jelentkezik, és az az adós vagyonát terheli.

A perbeli képvisellet olyan különleges szakértelmet igényel, amely önmagában a jogi szakvizsga letételével nem szerezhető meg. A bírói gyakorlat régóta egységes e körben: ha különleges szakértelmet igénylő feladat ellátása érdekében bíz meg a felszámoló ügyvédet, a munkadíját felszámolási költségként kell elszámolni. A BH.2000.366. eseti döntés értelmében a különleges

szakértelmet igénylő perbeli képvisellel kapcsolatos ügyvédi munkadíj nem a felszámoló munkadíja terhére fizetendő ki, az felszámolási költségnek minősül.

Az adott perben a megtámadott ügyvédi munkadíjak többnyire perbeli képvisellel kapcsolatosak.

4. Ügyvédi Irodának még a felszámolást megelőzően adott megbízást az adós. Ez a jogi képviselő a felszámolás kezdő időpontja előtt, majd azt követően fél évig képviselte az adóst. A felszámoló a hitelezői érdekek szem előtt tartásával mondta fel az igen magas összegű sikerdíjas megállapodást. A részére kifizetett munkadíj felszámolási költségnek minősül.

A **1. ügyvéd** ügyvéd és **2. ügyvéd** ügyvéd részére a felszámoló adott megbízást az igényérvényesítéssel kapcsolatos per vitelére, ezért a perbeli képviselért kifizetett ügyvédi munkadíjat is felszámolási költségnek kell tekinteni.

Ezért a fellebbezés e vonatkozásban is alaptalan.

3.

1. ügyvéd ügyvéd részére kifizetett végrehajtási eljárási költség a perbeni képvisellel kapcsolatos ügyvédi munkadíjjal analóg módon ítélandó meg. Ezen túlmenően az ítéltábla azzal is egyetért, hogy a felperesnek ily módon nem keletkezett kára, hiszen ezt az összeget a végrehajtási eljárás adásától a végrehajtó a perben megítélt összegeken felül hajtotta be, ezért a fellebbezés e vonatkozásban is alaptalan.

4.

Az **1. társaság** hitelező 2011. május 19. és 2012. október 3-a közötti késedelmi kamatkövetelésének mértéke szerint bejelentett kárigénnyel kapcsolatban az ítéltábla az alábbiakra mutat rá:

Az elsőfokú bíróság megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a közbenső mérleg évenkénti előterjesztésének hiánya jogszabályba ütközik, ez a mulasztás a felszámolónak felróható. Emellett kifejtette azonban, hogy nem csak a közbenső mérleg hiánya, hanem az **1. társaság** folyamatban levő kifogása is akadályozta a felszámolás befejezését; valamint az is, hogy a felperes tulajdonosai csak 2012. október 3-án kezdeményezték az egyezségkötést; és a **korábbi képviselét ellátó ügyvédi iroda** által indított kifogási eljárás is folyamatban volt és folyamatban volt törvényes képviselő 2 által kezdeményezett kifogás is, ezért nem áll fenn okozati összefüggés a hitelezői igények kamat-terhének növekedéséből eredő kár és a felszámolói magatartás között. Az elsőfokú bíróság okfejtésével az ítéltábla nem ért maradéktalanul egyet.

A Cstv. 50. §-a alapján készítendő közbenső mérleg célja a bíróság és a hitelezők tájékoztatása. A felszámolási iratok szerint az I. számú közbenső mérleg fordulónapja 2011. május 2-a volt, azt azonban a felszámoló már akkor terjesztette a bíróság elé (2011. július 21-én), amikor a korábban felszámolási vagyonnal nem rendelkező adóshoz befolyt a 205.876.619 forint (2011. május 18.). A felszámoló az I. számú közbenső mérleghez kapcsolódó jelentésében mégsem adott tájékoztatást erről az igen lényeges új körülményről, csak a hiánypótlásban utalt a pénz beérkezésére, ekkor is összeg megjelölése nélkül. Annak ellenére, hogy a bíróság először a hiánypótlás nem teljesítése miatt elutasította az I. sz. közbenső mérleg jóváhagyását, a felszámoló nem vonta vissza e közbenső mérleget, nem tájékoztatta a bíróságot és a hitelezőket a fizetőképtelenség megszűnését eredményező pénz-bevételről. Csak másfél évvel később, 2012. november 27-én terjesztette elő azt a II. számú közbenső mérleget, amelyben pontos és részletes tájékoztatást a fentiekről.

A bevételezett pénz elegendő volt az összes nyilvántartásba vett hitelezői igény 100 %-os kiegyenlítésére, ezért annak megérkezését követően a felszámolási eljárás befejezésének két módja lett volna, a felszámolói záróindítvány és az adós által hitelezőkkel megkötött felszámolási egyezség.

Az ítéltábla álláspontja szerint a folyamatban levő peres eljárások nem akadályozták a felszámolás zárómérleggel történő befejezését [Cstv. 52. § (2) bekezdés], a peres és nemperes eljárások pedig nem képezték volna valódi akadályát az egyezségkötésnek, ha már 2011. év második felében a felek egymással együttműködve megteszik mindazt az intézkedést, amit csak 2012. október és 2013. év eleje során tettek meg.

A Cstv. 41. § (1) bekezdése értelmében a felszámolás alatt álló adós tulajdonosai a kezdő időpont után 40 nap elteltével bármikor jogosultak a jogutód nélküli megszüntetést elkerülő egyezség kezdeményezésére. Az egyezség megkötéséhez nem feltétel egy közbenső mérleg beterjesztése és annak jogerős elbírálása, azonban ha egy közbenső mérleg elbírálása már a bíróság előtt folyamatban van, annak befejezéséig az egyezség megkötésére nem kerülhet sor. Az I. számú közbenső mérleg visszavonása az eljárás befejezését előmozdíthatta volna.

Ugyanakkor a Cstv. 44. § (3) bekezdése értelmében a vitatott hitelezői igény elbírálatlansága a felszámolási egyezség megkötését nem akadályozza, ugyanis lehetőség van a vitatott összeget elkülönítetten kezelni és azt a jogerős bírósági döntéstől függően kifizetni. Az adós társaság által indított perek az egyezség folytán tovább működő adós által folytathatók, így nem akadályozzák az egyezség megkötését, de a követelések engedményezésére is lehetőség van. Ezt támasztja alá az is, hogy a tényleges felszámolási egyezség megkötése során kötelezte a felszámolási ügyben eljáró bíróság az adóst, hogy a **korábbi képvisellet ellátó ügyvédi iroda** vitatott hitelezői igényét 4.310.296 forint összegben elkülönítetten kezelje. Lehetőség lett volna az **1. társaság** kifogással indult, de még be nem fejezett vitatott hitelezői igényének azonos kezelésére is.

Az elbírálatlan kifogások eljárás-jogilag valóban gátját képezték a felszámolási eljárás felszámoló általi zárómérleg előterjesztésével történő befejezésének, közülük azonban az **1. társaság** kifogása éppen a felszámoló jogsértő magatartása miatt volt megalapozott. törvényes képviselő 2 kifogása a felszámolás mielőbbi befejezésére irányult és amikor tudomást szerzett arról, hogy az egyezség akadályos lehet a kifogás, haladéktalanul előlalt kifogásától.

A hivatalból felszámolással foglalkozó alperes tudta, hogy a közbenső mérleg elbírálatlansága akadályozza az egyezség megkötését, vagy a felszámolás befejezését; a bíróság is többször felhívta a felszámolót az eljárás befejezéséhez szükséges intézkedések megtételére; az adóst képviselő törvényes képviselő 2 is több levelében, beadványában - a kifogásában is - kérte a felszámolót a felszámolás befejezésére, akár egyezség, akár az adós megszüntetése útján (a tulajdonosok ebben az esetben is megkapják a hitelezők kielégítést követően fennmaradó vagyont). A felszámoló mindennek ellenére 2012. őszéig nem terjesztett be az eljárást előre mozdító újabb mérleget. A ... Ítéltábla megítélése szerint az alperes terhére róható, hogy az adós fizetőképzetlenségét megszüntető pénzbevitel megérkezését követően nem vonta vissza az egyébként is hiányos I. számú közbenső mérleget, és nem tájékoztatta a bíróságot, valamint az érintett feleket a 2011. május 18-ai utalásról. Az eljárás befejezése (részben tehát) a felszámoló helytelen eljárása miatt húzódott el.

A felperesnek az eljárás felesleges elhúzódása miatt a nyilvántartásba vett hitelezői követelések után járó kamatfizetési kötelezettség megnövekedése okán valóban kára keletkezett, melynek összegét az alperes nem tette vitássá. Az okozati összefüggés kétségtelenül fennáll a kár bekövetkezése és a felszámolói jogsértés között.

Az ítéltábla álláspontja szerint azonban a felperes is közrehatott a kár bekövetkezésében.

A felperes tagjai már 2011. június végén igazoltan tudomással bírtak a végrehajtás eredményességéről, ennek ellenére a bíróságon az egyezség megkötését csak 2012. október 3-án kezdeményezték. Ez az egyezségi javaslat jogerősen elbírált közbenső mérleg hiányában is

előterjeszhető lett volna, az előterjesztéssel egyidejűleg is kérhette volna kötelezni a felszámolót az egyezséghez szükséges adatok közlésére.

A régi Ptk. 340.§ értelmében a károsult a kár elhárítása, csökkentése érdekében úgy köteles eljárni, ahogy az az adott helyzetben elvárható. Nem kell megtéríteni a kárnak azt a részét, amely abból származott, hogy a károsult e kötelezettségének nem tett eleget.

A felperes azzal a magatartásával, hogy csak 2012. október 3-án kezdeményezte az egyezség megkötését, közrehatott a kár bekövetkeztében. Az ítélet tábla a közrehatás mértékét 50%-ban állapította meg, ezért a felperes fellebbezése e kereseti kérelem elutasítása vonatkozásában részben alapos.

A fentiek alapján az ítélet tábla az ítéletet részben megváltoztatva az 5.136.298 forint 50%-a, 2.568.149 forint összegű kár és kamatai megfizetésére is kötelezte az alperest e kereseti kérelem tekintetében.

5.

Az adóhatósági eljárásban keletkezett kárigénnyel kapcsolatosan rögzíti az ítélet tábla, hogy a csődtörvény szerint a felszámolót nem terheli külön kötelezettség, hogy a felszámolást megelőző időszakra vonatkozó adóhatósági vizsgálatok eredményét a volt ügyvezetővel, a tulajdonosokkal közölje, az esetleges jogorvoslati lehetőségről tájékoztassa őket.

A Cstv. 50.§-a értelmében azonban évente készítendő közbenső mérleg célja a bíróság és a hitelezők tájékoztatása.

Jelen eljárásban az adós társaság 2004. óta folyamatban volt felszámolásában a felszámoló első alkalommal csak 2011 júniusában, a felszámolás hetedik esztendejében terjesztett elő közbenső mérleget.

A felszámoló az adóhatósági felügyeleti eljárás befejezését megelőzően (irattározási megbízottja révén) leselejtezte azokat a dokumentumokat, amelyek szükségesek lehettek volna az adóhatósági határozat téves voltát alátámasztani. A határozat jogszabálysértő volta ma már nem ellenőrizhető, ez pedig a felszámoló terhére róható.

Amennyiben a felszámoló a közbenső mérleg előterjesztési kötelezettségének évente, és így 2006 júniusát, az adóhatósági határozat jogerőre emelkedését követően is eleget tett volna, a hitelezői minőségben eljárásban részt vevő **2. személy**ának lehetősége lett volna időben észlelni az adóhatósági határozatok alaptalanságát és időben indítványozhatta volna a megfelelő jogorvoslati kérelem beterjesztését. Ekkor még rendelkezésre álltak volna a későbbiekben leselejtezett - okirati bizonyítékok is. E kereseti kérelemmel kapcsolatban tehát a közbenső mérleg hiánya és a felülvizsgálat alapjául szolgáló iratok leselejtezése a felszámoló felelősségét megalapozza, a felperes kára a felszámoló jogsértő magatartása következtében keletkezett.

A 29.000 forint adóbírság közvetlenül a 292.000 forint jogosulatlan adó-visszaigényléshez kapcsolódik, ezért az elsőfokú bíróság által megállapított 292.000 forint kártérítéssel együtt megfizetendő a felperes részére.

Így a felperes fellebbezése e kereseti kérelem elutasítása vonatkozásában alapos, ezért az ítélet tábla az ítéletet részben megváltoztatva nem csupán a 292.000 forint, hanem a kereset szerint 1.341.000 forint és 321.000 (292.000 + 29.000) forint összegű kár és kamatai megfizetésére is kötelezte az alperest.

6.

Az **1. társaság**-vel szembeni perben tett ügyvédi ténybeismerő jognyilatkozatra alapított kárigényt elutasító elsőfokú állásponttal az ítélet tábla maradéktalanul egyetértett. E körben csupán arra utal, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a perben az alperes adott utasítást a jogi képviselőnek a 8.180.000 forint elismerésére, „árnyékper” lefolytatására pedig nincs lehetőség. Ezért a fellebbezés e vonatkozásban is alaptalan.

7.

A vidéki bíróságon folyamatban levő perrel, vidéken kezelt könyvelési iratokkal kapcsolatosan életszerű az útiköltség felmerülése, és annak mértéke - a felszámolási eljárás 9 éves időtartamára is figyelemmel - nem eltűzött. Az úti-nyilvántartások dokumentációját ez esetben az ítélet tábla is elegendő bizonyítéknak ítélte abban a körben, hogy e költségek az adott felszámolásban felmerültek, és mint felszámolási költségek az adós vagyont terheltek, így a fellebbezést e részében sem találta megalapozottnak.

A felperes részére a jogerős ítélet a keresetében kért 34.715.000 forint összeggel szemben 4.471.068 forintot ítél meg, így 13 %-ban lett pernyertes, 87 %-ban pervesztes.

Az elsőfokú eljárásban felmerült jogi képviseleti díja a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja alapján 1.240.000 forint; a másodfokú eljárásban felmerült jogi képviseleti díja az (5) bekezdés alapján 620.000 forint; az első- és másodfokú eljárás együttes munkadíja 1.840.000 forint. A 13% pernyertességet a 87% pervesztésbe beszámítva a felperes az első- és másodfokú eljárás együttes munkadíja (1.840.000 forint) 74%-ának megfizetésére, összesen 1.361.600 forint megfizetésére köteles az alperes részére. Ezen összeg után a 4/A. § értelmében áfa fizetendő.

Az elsőfokú eljárás illetéke 1.500.000 forint, míg a fellebbezés illetéke 2.500.000 forint volt. A felperes illetékfeljegyzése folytán az illetékek csupán feljegyzésre kerültek. A fentiek értelmében nagyobb részben a pervesztes felperest kötelezte a bíróság az összes illeték 87%-a (3.480.000 forint) megfizetésére, míg az 13%-ban pervesztes alperest kötelezte a bíróság az összes illeték 13%-a (520.000 forint) megfizetésére a Pp. 78.§-a alapján.

Budapest, 2017. szeptember 28.

dr. Volein Anna s.k.
s.k.

a tanács elnöke

dr. Csányi Terézia Katalin s.k. Spiegelbergerné dr. Pofonka Mariann

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: